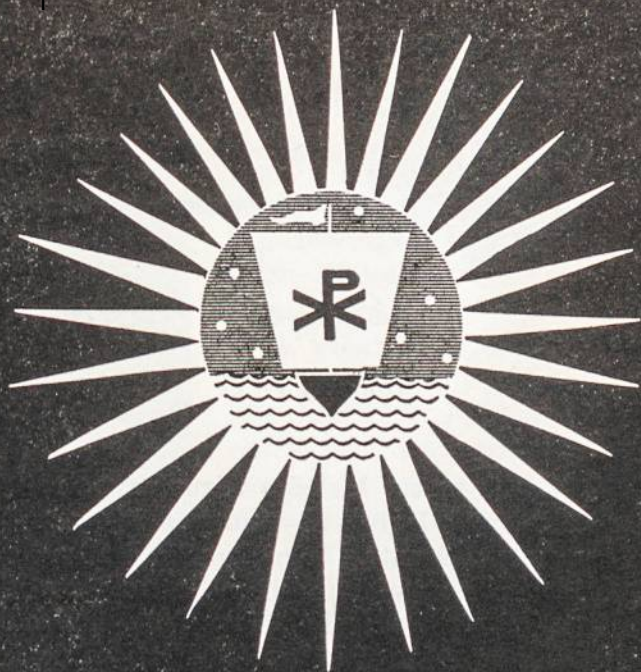

GEGUŽIO (MAY) 3, 1958

KRISTAUS KARALIAUS

L A I V A S

TĖVU, MARIJONU, BENDRADARBIU, DRAUGIJOS SAVAITRAŠTIS

IV SEKMADIENIS PO VELYKŲ

Evangelija

Jon. 16, 5 - 14

Lekcija

Jok. 1, 17 - 21

ANUO metu: Kalbėjo Jēzus savo mokytiņiams: Dabar aš einu pas tą, kurs mane yra siuntęs, ir niekas iš jūsu neklausia manęs, kur eini? Kadangi tačiau aš tai jums kalbėjau, jūsų širdis pasidarė pilna liūdesio. Bet aš sakau jums tiesą: Jums geriau, kad aš einu. Nes jei aš neisiu, ramintojas neateis pas jus, o jeigu aš nueisiu, aš jį jums atsiūsiu. Atējēs jis įrodys pasauliui, kas turi nuodėmę, kas teisybę ir kam skiriamas teismas. Kas turi nuodėmę: nes netiki į mane; kas teisybę: nes aš einu pas Tėvą, ir jūs jau nebematysite manęs; kam skiriama teismas, nes šio pasaulio kunigaikštis jau nuteistas. Daug dar aš turiu jums sakyti, bet dar jūs negalite pakęsti. Kada gi ateis ta tiesos Dvasia, ji jus įves į visokią tiesą. Nes

MYLIMIAUSIEJI: Kiekvienas geras davinyš ir kiekviena tobula dovana yra iš augštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, pas kurį nėra nevienodumo nei pasikeitimo šešėlio. Nes jis savo valia tiesos žodžiu pagimdė mus, kad mes būtume lyg jo sutvėrimų pirmonės. Jūs, mano mylimiausieji broliai, tai žinokite. Tebūnie kiekvienas žmogus greitas klausytis, o neskubus kalbėti ir neveiklus rūstintis. Nes žmogaus rūstybė nedaro Dievo teisybės. Todėl, atmesdami šalin visoki susitepimą ir piktybės apstumą, romumu priimkite įdiegtąjį žodį, kurs gali išganyti jūsų sielas.

ji ne pati iš savęs kalbės, bet ką tik išgirs, tai sakys ir paskelbs jums, kas turi įvykti. Ji pašlovins mane, nes ims iš to, kas mano, ir paskelbs jums.

Prezidentas ir darbininkai

Plačiai pasaulyje yra žinomas vardas Ekvadoriaus prezidento Garcia Moreno. Jisai kartą buvo partraukęs į savo šalį airius darbininkus. Kai jie pabaigė darbą, prezidentas aplankė jų būstinę, pavaišino juos gerais užkandžiais. Kalbėdamasis su jais prezidentas teiravosi apie jų krašto papročius, religinius nusiėkimus. Airiai taip įsidrąsino, kad

net ėmė giedoti tikybinės giesmės, skirtas Marijos garbei:

— Ar jūs labai mylite Mariją? — paklausė prezidentas.

— Visa širdimi! — atsakė darbininkai.

— Tai sukalbėkime drauge rožančių! Su ašaromis akyse airių darbininkai ir Ekvadoriaus prezidentas Garcia Moreno draugėje atkalbėjo rožančių.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 West 63rd Street, Chicago 29, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor: Rev. A. Ignotas, MIC.

Tikroji Bažnyčia – tik viena

Kun. J. Domeika

KRISTUS įsteigė ne keletą, o tik vieną Bažnyčią. Tai yra tikra ir aišku, nes tai lengva įrodyti istoriškai. Dėl to niekas nekelia klausimo. Keblenis dalykas yra — kuri yra tikroji, Kristaus įsteigtoji Bažnyčia? Kaip ją galima atpažinti ir išskirti iš tos daugybės krikščioniškų sektų? Iš istorijos žinome, jog šio klausimo sprendimas kainavo karų, nesantaikų, susiskaldymų pačioje krikščionijoje. Amžių bėgyje atsirado vis daugiau ir daugiau atskilėlių, šakų

ir šakelių, tvirtinančių, kad tik jose sruvena Dieviškoji gyvybė.

Kristus šv. Petrui kalbėjo: „Tu esi uola ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią“. (Mat. 16 - 18). Jis nesakė, kad pastatys kelias bažnyčias, bet tik vieną, kurios vyriausias ganytojas bus šv. Petras. Taigi kuri yra ta tikroji Bažnyčia? Protestantai, susiskaldę į šimtus sektų, negali tvirtinti, kad jų bažnyčios yra Kristaus įsteigtos. Jie atsirado tik po šimtmečių. Provoslavai, tiesa kiek ankstesnė atskala, bet ir jie išdygo žemės paviršiuje tik po tūkstančio metų nuo Kristaus eros. Aš nesuprantu, kaip visi šie krikščionys atskilėliai gali jaustis turį savo bažnyčiose tikrąjį Išganytojo palikimą.

Be šio istorinio fakto, mes turime kitus įrodymus, aiškiai sakančius, kad mūsų Bažnyčia yra tikroji. Tų įrodymų, žymių yra keturios. Šiandien kalbėsime apie vieną iš jų — vieningumas.

Paskutinės Vakarienes metu, tą liūdną, gaudų ir svarbų momentą, Išganytojas, kaip palikdamas testamentą, a-

paštalamis kalbėjo, kad Jis meldžiasi už visus idant jie pasiliktų vienybėje. (Jon. 17 - 20).

1. Vieningumas tikėjime. Nesvarbu kurioje šalyje atsidurtum, kokios rasės, kokio luomo, išsilavinimo ir socialinės padėties tavo sutiktasis būtų, jeigu jis bus tos pačios Motinos Bažnyčios vaikas, jūs jausitės broliai Kristuje, artimi, vieningi tikėjime. Afrikos juodaodis, Kinijos geltonaodis, Alaskos eskimas, Amerikos, Europos, Australijos katalikas išpažys-

ta tą patį Credo, dalyvauja toje pačioje Mišių aukoje, priima tuos pačius sakramentus, visi vieningi tikėjime.

Londonė karališkuose rūmuose yra net 300 laikrodžių: juos tikrina, užsuka vienas žmogus. Visi anglai savo laikrodžius derina pagal tos pilies laikrodžius. Mūsų žvilgsnis ir širdis krypta Romos pusėn, kur yra šv. Petro pilis. Ten yra Kristaus įpėdinis, kuris reguliuoja mūsų tikėjimo ir sąžinės laikrodį.

2. Vieningumas moralėje. Visiems yra bendri įsakymai ir normos, siekiant bendro tikslo. Čia irgi nėra jokio skirtumo — Dievo akyse, Bažnyčios akyse visi žmonės yra lygūs. Kai nusidėjėlis ateina prie klausyklos, sąžinės taikos jį ieškodamas, kunigas nesiteirauja: „Ponas, o kokią vietą užimi, ar turtingas esi, kiek savo dvaruose vergų turi“? Jeigu nusidėjėlis vertas Dievo malonės ir pasigailėjimo, kunigas gailestingai Dievo vardu kiekvienam ištaria tuos pačius paguodos ir užtikrinimo žodžius: ego te absolvo — aš tave išrišu.

Mes priklausome bendruomenei, kuri

gimė prieš beveik 2000 metų; jos įsteigėjas — Jėzus Kristus; Jos pirmieji nariai — 12 apaštalų. Šiandien mūsų Bažnyčios narių jau beveik keturi šimtai milijonų, apie keturi šimtai tūkstančių kunigų, kurie skiriasi spalva, charakteriu, kalba, išsilavinimu, bet jie yra vieningi skelbdami Jėzaus Kristaus Evangeliją, o tikintieji yra vieningi ją išpažindami. Jie sujungti tarp savęs artimo meilės įsakymu, jie yra broliai Kristuje, jie saistomi tų pačių moralės įsakymų, jie meldžiasi visiems bendra malda — Tėve mūsų... — ir toji malda yra neperstojanti, milžiniš-

ka, didinga, kaip kokia didžiulė upė, kuri teka per visus žemynus ir amžius.

Kiekvieną kartą, kada tik sukryžiuoju rankas maldai — aš žinau, kad ne vienas meldžiuosi — su manimi šį momentą meldžiasi tūkstančių tūkstančiai; kai gyvenimo erškėčiai man mano kojas ir širdį žeidžia, einant Kristaus nurodytu keliu — aš žinau, jog tokių kruvinų kojų ir širdžių milijonai; kai išpažįstu ir prisipažįstu esąs katalikas — aš žinau, jog priklausau tai bažnyčiai, kurią įsteigė Jėzus Kristus. Aš esu laimingas jai priklausydamas.

Mieli Lietuviai!

Lietuvos vyskupai, susirinkę Romoje, 1951 metais gegužės 13 dieną, paaukojo Lietuvą ir viso pasaulio lietuvius Nekalčiausiai Marijos Širdžiai, ir paskyrė 13 dieną, NEKALČIAUSIOS MARIJOS ŠIRDIES LIETUVIŲ TAUTOS KARALIENĖS NUOLATINĖ ŠVENTĖ.

Jau septinti metai gegužės 13 d. yra švenčiama, kaip VISO PASAULIO LIETUVIŲ MALDOS IR ATGAILOS DIENA UŽ LIETUVOS LAISVĘ IR PASAULIO TAIKĄ.

Popiežius Pijus XII šiuos visus metus paskyrė Dievo Motinos garbei. Mes lietuviai turėtume ypatingai pagerbti Nekaltai Pradėtąją Dievo Motiną, nes Lietuva yra vadinama Marijos žeme ir mūsų visa tauta 1951 metais yra pavesta Jos Nekalčiausios Širdies globai.

Šiuo metu ypač dideli pavojai gresia Lietuvai, todėl gegužės 13 d. pakelkim savo mintis prie Visatos Karalienės Nekalčiausios Širdies ir visi vieningai prašykim, kad Ji užtartų mūsų tautą pas savo Sūnų ir suteiktų jai laisvę ir pasauliui taiką.

Kviečiu visas šeimas ir pavienius asmenis pasiaukoti Šv. Jėzaus ir Nekalčiausiai Marijos Širdžiai, ir visu savo gyvenimu, darbais ir malda garbinti Jas, kad tuo atsilygintume už įžeidimus ir permaldautume Dievo Teisingumą. Kartu kviečiu visus kiekvieno mėnesio pirmą šeštadienį priimti Šv. Komuniją kaip atgailos Komuniją, ir sąžiningai atlikti visas savo gyvenimo pareigas.

Kad Lietuva atgautų laisvę visi vieningai dirbkime, ir iš visos sielos šaukimės Dievo pagelbos, kartu visu savo širdies kilnumu ir uolumu vykdykime Dievo Motinos Fatimoje pasakytus prašymus.

Kiekvienas atšvėskime gegužės 13 dieną Nekalčiausios Marijos Širdies lietuvių tautos Karalienės šventę. Ši šventė tebūnie viso pasaulio lietuvių MALDOS IR ATGAILOS DIENA UŽ LIETUVOS LAISVĘ IR PASAULIO TAIKĄ.

Kun. Albertas Kontautas

Mėlynosios Armijos Lietuvių Sąjūdžio
Dvasios Vadas

Šūkio "Viską atnaujinti Kristuje" paskelbėjas

ŠV. PIJUS X

Šv. Pijus Dešimtas yra mūsų dienų šventasis: dar nėra pilnų ketverių metų, kai 1954 m. gegužės 29 d. jis buvo paskelbtas šventuoju, kurio diena yra rugsėjo 3. Kai pereitojo šimtmečio pabaigą mokslas ir technika padarė didelę pažangą, daug kas jau manė, kad mokslas pakeis tikėjimą, kad mokslu bus galima atsakyti į visus giliausius žmogaus gyvenimo klausimus.

Mokslas neatstoja tikėjimo

Tačiau Dieviškoji Apvaizda žmonijai siuntė šv. Tėvą Pijų X, kurs, užėmęs šv. Sostą, 1903 m., jį valdė iki 1914 m., kada kaip tik prasidėjo pirmasis didysis pasaulinis karas. Popiežius Pijus X aiškiai stoji už Bažnyčios vidinio sustiprinimo ir nuskaidrinimo reformą: jis pasmerkė visus tuos, net pačių katalikų palaikomus sąjūdžius, kurie norėjo tikėjimą palenkti mokslui, kurie sakė, kad tikėjimas turi prisiderinti prie mokslo, kad galėtų išaiškinti giliausius žmonių klausimus.

Šiandien jau visi žinome, kad tarp sveikai suprasto mokslo ir tikėjimo negali būti priešingumų, kadangi mokslas tėra Kūrėjo paslapčių atidengimas žmogaus protu, o tikėjimas prie jų prieina savo keliu. Iš tikrųjų mokslas tik gali padėti tikėjimui, bet niekad negali tikėjimo atstoti. Prieš šį pastarąjį nesusipratimą ir buvo stojęs šv. Pijus X. Jis išgelbėjo mūsų laikų tikėjimą nuo mokslo pasikėsinių.

Jo tikslas buvo — viską atnaujinti Kristuje, pagal šv. Povilo apaštalo mintį laiške Efeziečiams, kad "atėjus laiko pilnybei visi daiktai danguj ir žemėj būtų surinkti Kristuje" (Efez. 1,10). Šv. Pijus X dėjo visas pastangas sulaikyti pasaulį nuo pirmojo didžiojo karo, bet tai nebebuvo įmanoma, ir galbūt anksčiau nutraukė jo gyvenimo siūlą. Be abejo, tas karas buvo pabauda žmonijai

už per didelį pasitikėjimą mokslu, už išdidų pasisakymą "netarnausiu" (Kristui).

Knyga apie šv. Pijų X

Dabar kaip tik mūsų kalboj susilaukėm ir knygos, kuri ir pavadinta "Šv. Pijus X", redaguota neseniai mirusio gabaus žurnalisto kun. Jono Petrėno — išleista Ateities jaunimo žurnalo redakcijos, spausdinta Tėvų Pranciškonų spaustuvėj Brooklyne. Ta knyga sudaryta iš kelių autorių darbų, kurie visi

vienaip ar kitaip nušviečia šv. Pijaus X gyvenimą ir darbus.

Iš Vysk. Vincento Brizgio rašto apie šventojo gyvenimą sužinome, kokiomis sunkiomis ir vargingomis sąlygomis būsimasis šventasis pasiekė mokslo, kaip geromis savo būdo savybėmis ir Apvaizdos pagalba vis kilo religiniame gyvenime, tapdamas net Venecijos patriarku, o vėliau ir visos Bažnyčios Vadu.

Amerikos kardinolas ir šv. Pijus X

Venecijos patriarkas Juozapas Melkijoras Sarto, vėliau Pijus X, taip labai buvo prisirišęs prie savo žmonių, kad nieku būdu nenorėjo būti išrenkamas popiežium, bet kitokia buvo dieviškoji Valia. Sakoma, kad Baltimorės arkivyskupas ir kardinolas Gibbons žymiai prisidėjęs prie patriarko įkalbėjimo užimti šv. Sostą. Bet kai jau tapo šv. Tėvu, Pijus X nepabijėjo praveisti ir griežtesnių, Bažnyčią skaidrinančių reformų. Štai vienas pavyzdys, kurs liudija šv. Pijaus X ir būdo griežtumą ir kartu nusizeminimą. Seniau nebuvo papročio, kad popiežiaus sekretorius ar nuodėmklausis valgytų kartu su popiežium, bet Pijus X ši paprotį įsivedė. Kai rūmų prefektas popiežiui priminė, kad tai prieštarauja tradicijom, šv. Pijus X paklausė: "O nuo kada tos tradicijos?" "Nuo Urbono VIII laikų", atsakė prefektas. "Tai ir gerai", atsakė šv. Tėvas. "Bet aš esu nemažiau popiežius už Urboną VIII. Jis darė, kaip jam patiko, o aš galiu daryti, kaip man patinka", ir tai pasakęs pasiliko prie savo nusistatymo bei patvarkymo.

. Religija negali būti mokslo tarnaitė .

Šv. Tėvui Pijui X stoti prieš negeistinus laiko papročius, prieš vadinamąjį modernizmą, arba tikėjimo pritaikymą prie mokslo pažangos buvo nelengvas uždavinys. Tai reiškė pasipriešinti ne tik bendrai laiko dvasiai — bet ir atskiriems augšto mokslo ar tikėjimo klausimų sprendėjams, kurie daugumoj buvo dargi katalikai. Didelė dalis jų, žinoma, grįžo prie šv. Tėvo, kiti nesutiko ir

atsimetė. Tie, aišku, turėjo didžiai apsigilti, nes jau dabar po 50 metų matom, kaip šv. Pijus X buvo pačios Apvaizdos siūstas savo meto klaidoms atitaisyti.

Šv. Pijus X ir lietuviškasis jaunimas

Ne be reikalo tad ir lietuviškasis jaunimas, dar prieš 50 metų, mokslą daugiausia svetimuose kraštuose, ypač Rusijoje, eidamas, pamatė, kokie jam pavojai graso iš klaidingai suprasto mokslo. Jis ėmė burtis apie toli pramatančio jų vado, vėliau garsaus profesoriaus Prano Dovydaičio drauge su kun. A. Dambrausku-Jakštu įkurtą ir redaguojamą Ateitį, kurios vardu 1911 m. ir pasivadino ateitininkais.

Tas jaunimas kaip tik ir įsidėjo sau giliai į širdį šv. Pijaus X žodžius. Viską atnaujinti Kristuje. Per tą penkiasdešimt bemaž metų tas jaunimas Lietuvos religiniame, kultūriniame ir visuomeni-

LAIVAS artimui užsakytas, neš jam dvasinio mokslo, paguodos ir įkvėpimo 52 kartus metų bėgyje. Metams kainuoja tik \$3.00.

LAIVAS
4545 West 63 Street
Chicago 29, Ill.

niame gyvenime yra išvaręs plačią vargą. Tą darbą jis tęsia ir čia Amerikoje, kai jų Tėvynėj jiems draudžiama su savo įsitikinimais pasireikšti.

Knygoj Tėvas K. Rėklaitis, Dievo Tarno Jurgio Matulaičio postulatorius, ir Tėvas J. Vaišnora plačiai pasakoja apie lietuvių susitikimus su būsimuoju šventuoju. Turiu neužmiršti, kad šv. Tėvas Pijus X buvo palaiminęs šv. Kazimiero Draugiją Lietuvoje, kuri yra paskleidusi daug naudingų ir vertingų knygų žmonėse. Visa tai rodo, kaip artimas lietuviams buvo ir yra šv. Pijus X, kurio paveikslas jau prieš 50 metų kabojo dažnos lietuviškos ir katalikiškos šeimos bute.

A. Tyruolis

DIDIS prancūzų kalbėtojas Lacordaire yra pasakęs:

— Tik į klaidą lengva įpulti, o tiesa pasiekama daugeliu pastangų ir kovų. —

Gausiai tokių kovų yra pergyvenęs **Leonard Charles Legge — Wilkinson**. Tai žmogus su augštuoju mokslu, Anglijoje baigęs universitetą. Gyvenęs Prancūzijoje, Pietų Afrikoje, Indijoje ir pagaliau Australijoje.

Jo tėvas buvo anglikonų bažnyčios kunigas Kente. Tėvas buvo palinkęs į daugelį katalikybės idėjų ir savo bažnyčioje pastatė Marijos koplytėlę, iškabino šventus paveikslus, net gi prieš altorių degino raudoną lempelę ir klausė išpažinčių, dėvėdamas sutaną.

Atakavo katalikybę

Tačiau jauną jo sūnų skaitymas pavojingų autorių tolino nuo religijos. Jis skaitė raštus Voltaire'o, Haeckelio, Rousseau, vadinamųjų racionalistų, kurie tarėsi tik tuo tikį, kas protu pasiekiamas. Ir tai jis palaipsniui liko vadinamu agnostiku, tai yra neturinčiu tikėjimo ir nežinančiu, ar kas nors yra anapus šio gyvenimo. Taip per trisdešimt metų jisai buvo nutolęs nuo tikros religijos, atakavo krikščionybę, o ypač katalikybę. Tačiau savo keturis vaikus jisai leido mokytis į švenčiausios Širdies katalikų mokyklą.

— Kodėl? — jis klausia savo atsiminimuose, ir atsako: — Todėl, jog jaučiau, kad seselės turės nuostabiai geros įtakos į mano vaikus; — todėl, jog norėjau, kad vaikai turėtų ir kitą paskatą gerai gyventi, ne vien tik baimę policijos ar apkalbų. —

“Tikėjimas tik minioms”

Praslinkus ketveriems metams nuo to, kai vaikai pradėjo lankyti seselių mokyklą, jie buvo pakrikštyti, priėjo iš-

pažinties ir šv. Komunijos, tapo pilni Bažnyčios nariai, išskyrus sutvirtinimo sakramentą. “O aš vis pasilikau agnostikas, nei nemanydamas būti kuo nors kitu” — rašo jisai. Jam vis rodėsi, kad tikėjimas tėra reikalingas žmonių masėms, o iškilnesnieji gali apseiti be to.

Pasitaikė, kad jisai turėjo progos susipažinti su vienuolyno vyresniąja, vardu motina Benedikta. Ji susirūpino Wilkinsono religija ir pradėjo su juo ilgas valandas diskusijų. Jeigu jis kurio sekmadienio popietę neateidavo į vienuolyną porai valandų padiskutuoti katalikybės klausimais, motinėlė jau siūsdavo jam laišką, klausdama, kodėl jisai neatėjo. Ji prikalbėjo Wilkinsoną eiti į palaiminimo pamaldas bažnytėlėje. Ji įdavė jam į rankas skaityti konvertito A. Lunn knygą “Dabar aš matau”. Ji įdavė jam dr. Rumble, taipgi konvertito, garsaus radijo kalbėtojo veikalą “Radijo atsakymai” — į įvairius tikybos priekaištus. Jis buvo priverstas daugiau galvoti, jieškoti atsakymo į gyvenimo mįslę. Taip tęsėsi keletas metų. Jis pats apie tai sakosi:

— Pilnas puikybės aš neapkenčiu minties — pasiduoti kokiam nors religiniam autoritetui. Man atrodė dideliu apsunkinimu šaltais rytais keltis bažnyčion ir eiti šv. mišių klausyti. —

Takas į Romą

Apie tai jisai pasakė ir motinai Benediktai, tačiau ji nenustojo vilties. Ji vis rūpinosi jam įduoti reikiamas knygas. Jisai skaitė tikybą ginančius (apologetinius) raštus, ėmė skaityti ir šventųjų gyvenimus. Perskaitė ir konvertito Belloc'o knygą “Takas į Romą”.

— Ir kai aš įsitikinau, kad katalikybės religija yra aiški tiesa, buvo tik laiko klausimas, kada aš į Bažnyčią įsiungsiu. Tačiau prieš tą žygį aš prieš-

nausi tiek ilgai, kiek tik galėjau. —

Kartą jisai ryto ėjo nusipirkti laikraščio. Susitiko parapijos kunigą. Su juo išsišneko apie tikėjimo reikalus. Kunigas pamatė, kad jisai jau pakankamai katalikybę pažįsta, reikiamai pasiruošęs ir dalykus taip sutvarkė, kad jisai greitai laiku buvo priimtas į katalikų Bažnyčią. Praslinko keletas savaitių, ir drauge su keleta kitų suaugusių ir daugeliu vaikų jisai priėmė sutvirtinimo sakramentą. Tapimas kataliku jam padarė neišdildomą įspūdį, apie ką jisai rašo:

— Niekada neužmiršiu tos dienos. Pirmoji išpažintis atrodė, nuėmė nuo manęs tą baimės našlą nuo mano galvos. Kiekviena išpažintis daro iš manęs naują žmogų. —

Patarimai kitiems

Dabar jisai rašė kitiems, jieškantiems tikybinės tiesos:

— Visų pirma — eikite klausyti šv.

mišių, net jeigu jūs tik pradėsite katalikų tikybos pamokas. Stenkitės įsijungti į tą katalikų Bažnyčios atmosferą. Skaitykite plačiai ir stengdamiesi išgiltinti, ypač knygas didžiųjų konvertitų, kaip Arnold Lunn, G. K. Chesterton, kard. Newman.

Kai antrojo Pasaulinio karo metu jisai patyrė, kad žuvo jo sūnus, galėjo parašyti:

— Dabar man didelė paguoda, jog kasdien savo maldose galiu su vaiko tikėjimu ir su vyro supratimu melstis už jo sielą. Aš džiaugiuosi, kad jį vėl kada nors pamatysiu. Laimingas esu, kad daugiau jau nebetikiu, jog mes, mirtin-gieji, esame, kaip gyvuliai, kurie pranyksta.

Dabar jis drąsiai skelbia:

— Kuo ilgiau aš gyvenu, tuo mažiau aš esu tikras bet kuo kitu, išskyrus katalikybės tiesas.

“Tas jau kas kita!”

Kartą viename Bostono viešbutyje apsigyveno moteris. Šalymais esančiame kambaryje per visą dieną skambėjo pianas ir jai taip labai tas įkyrėjo, įėdė nervus iki gyvo kaulo. Pasišaukė ji viešbučio šeimininką ir susinervinusi jam kalbėjo:

— Aš visa drebu, vos susilaikau nešaukusi, man darosi bloga... Kažkas per visą dieną tranko piano klavišiais gretimame kambaryje. Jeigu nesustabdysite, mano nervai neišlaikys, ir jūs atsakysite už gydymą.

— Ponia, aš labai norėčiau jums padėti, kad tik galėčiau. Matote, tasai gy-

ventojas ruošiasi savo koncertui. Tai Paderevskis.

— Iš tikrųjų? — susidomėjo ponია tuo genialiū pianistu. — Tai jau kas kita.

Ir tą pačią minutę jai visi skausmai ir negerovės pranyko. Ji nusiskubino prie telefono, pakvietė savo kitas drauges pasiklausyti tos garsenybės ir ta ponია nuostabiai išgijo nuo tų nervų priepuolio.

Niekas tame viešbutyje nepasikeitė. Piano triukšmas pasiliko tas pats. Tik dabar kitaip viešnia į jį žiūrėjo, ir tas jai buvo nebe kančia, o džiaugsmas ir laimė.

PIJAUS XII-OJO ENCIKLIKA APIE LIURDO 100 METŲ SUKAKTĮ

MŪSŲ numylėtiems sūnams, Lille'io vyskupui Achille Kardinolui Lienart; Lyon'o arkivyskupui Pierre Kardinolui Gerlier; Rennes'o arkivyskupui Klemen-sui Kardinolui Roques; Paryžiaus arki-vyskupui Mauricijui Kardinolui Feltn; Le-Mans'o arkivyskupui Jurgiui Kardi-nolui Grente, ir visiems mūsų garbin-giems broliams, Prancūzijos Arkivys-kupams ir Vyskupams, kurie taikoje ir vienybėje su Apaštališkuoju Sostu.

Mylimieji sūnūs ir brangūs broliai, sveikinimai ir apaštališkas mūsų palai-minimas:

Kelionė Liurdan, kurią turėjome lai-mės atlikti kada nuvykome, amžinos at-minties Pijaus XI-ojo vardu, vadovauti Eucharistijos ir Marijos iškilmėms, bai-giantis pasaulio Atpirkimo Jubiliejaus metams, paliko mūsų sieloje gilių ir įs-pūdingų atsiminimų.

Tat, ypač mums malonu sužinoti, jog Tarbes ir Liurdo vyskupo iniciatyva, šis Marijos miestas ruošiasi iškilmingai pa-minėti Nekaltos Švč. Panos apsireiški-mų prie Massabille uolos šimto metų su-kaktį, ir kad šiam tikslui yra sudarytas tarptautinis komitetas, kurio pirminin-ku yra Šv. Kolegijos dekanas Jo Emi-nencija Kardinolas Eugenijus Tisse-rant.

Mes trokštame susivienyti su Jumis, brangūs sūnūs ir broliai, dėkojant Die-vui už šią nepaprastą Jūsų šaliai su-teiktą palaimą, ir už gausias malones, kurių susilaukė maldininkai pereitų šimto metų bėgyje.

Mes trokštame visus mūsų brolius pakviesti, kad jie šiais jubiliejaus me-tais, atnaujintų savo pasitikėjimą ir gi-lų pamaldumą Tai, kuri Šv. Pijaus X-jo žodžiais tariant, teikėsi Liurde įsteigti "savo neapsakomo gerumo sostą" (Laiš-kas, Liepos 12, 1914, Acta Apost. Sedis VI, 1914, pusl. 371).

Kiekviena krikščioniška šalis yra Marijos šalis, ir nėra žmonių, Kristaus kraujuje atpirktų, kurie neskaitytų Ma-riją už Motiną ir Globėją.

Dievotumas Marijai Prancūzijoje

3. Ši tiesa dar ryškiau išsiskiria ka-da prisimenama Prancūzijos istorija. Pamaldumas į Dievo Motiną siekia net to krašto evangelizacijos pradžios lai-kus. Tarp seniausių Marijos šventovių Chartres ir šandie dar sutraukia didelį maldininkų skaičių ir tūkstančius jaunų žmonių.

Viduramžiais, kada buvo šlovinama Marijos garbė ir Josios paslaptys, ypač Šv. Bernardo asmenyje, atsirado gar-sios katedros, pašvęstos mūsų Išgany-tojo garbei: Le Puy, Rheims, Amiens, Paryžiaus ir daugelis kitų.

Laibomis savo bokštų viršūnėmis, iš kaž kur jos skelbia Nekaltosios Marijos garbę. Jos duoda jai šviesti grynojų jų spalvuotų langų šviesoj ir harmoningoj statulų grožybėj.

4. Jos ypač stovi kaip tikėjimo liūdi-ninkai; tikėjimo tų žmonių, kurie vienu garbingu impulsu sujudo Prancūzijos padangėje amžinai įstatyti pamaldumą Marijai.

Miestuose ir provincijoje, kalnų, kal-

nelių viršūnėse ir jūros pakraščiais, — ar tai kuklios koplytėlės ar puošnios bazilikos — šventos vietos Marijos garbei ėmė laipsniškai savo apsaugos šešėliais dengti visą kraštą.

Karalaičiai ir piemenys, nesuskaitomos tikinčiųjų minios, amžių bėgyje, atkeliavo į šias šventoves, prie Marijos, kurią Jie yra pasveikinę įvairiausiais titulaus, išreiškiančiais savo pasitikėjimą ir dėkingumą. Tai čia jie šaukiasi Gailastingumo Motinos (Notre Dame de Misericorde) Visos Pagelbos (Toute Aide), Laimingos Pagelbos (Bon Secours); tai ten maldininkai ieško prie Rūpestingosios Motinos (Notre Dame de Garde), Mielaširdystės Motinos (de Pitie ir Paguodos Motinos (de Consolation).

Kitur keliauninko maldos kyla prie Šviesos Motinos (Notre Dame de Lumiere), Taikos Motinos (de Paix), Džiaugsmo Motinos (de Joie), arba Vilties Motinos (d'Esperance); arba dar kitur, meldžiamasi į Dorybių Motiną (Notre Dame des Vertus), į Stebūklų Motiną (des Miracles), arba į Pergalės Motiną (des Victoires). Tai yra neišpaskayta maldavimų litanija, kuri be paliovos iš provincijos į provinciją, nupasakoja tas palaimas kurias Dievo Motina, amžių bėgyje, yra išliejusi Prancūzijos žemėje.

5. Praūžus Revoliucijos audroms, devynioliktasis šimtmetis, daugeliu atžvilgių, turėjo tapti Marijos malonių šimtmetis.

Kad suminėti pavyzdį, kas šiandien nėra girdėjęs apie Stebūklingąjį Medalį? Apreikštas pačiam Paryžiaus centre, kukliai Šv. Vincento Pauliečio įsteigtos vienuolijos seselei, kurią mes turėjome laimės pakelti į šventųjų eiles, šis medalikėlis, kuris rodo "Mariją be nuodėmės pradėtą", yra plačiai paskleidęs neprastas dvasines ir medžiagines palaimas.

Apsireiškimai Liurde

6. Keletą metų vėliau, nuo Vas. 11 iki Liepos 16, 1858, švč. P. Marijai patiko, kaip naują palaimą, Pirėnų žemėje apsireikšti nekaltai, dievobaimingai mergelei, iš neturtingos, vargingos krikščioniškos šeimos.

Mes sykį pasakėme, jog "Marija atėjo pas Bernadetą, ją paskyrė savo patikima drauge, bendradarbe, savo motiniškos meilės ir Jos Sūnaus pasigailėjimo galybės šaltiniu, kad per naują ir nepalyginamą atpirkimo išsiliejimą, visą pasaulį atnaujintų Kristuje". (Kalba, Bal. 28, 1935, Liurde Eugenio Cardinal Pacelli).

Kun. A. Miciūnas

(Bus daugiau)

Vienuolis ir du karininkai

Kartą keliaudamas vienas vienuolis pateko į traukinį, kur buvo pora karininkų. Šie ėmė nepalankiai atsiliepti apie tikėjimą.

Kadangi jie taip greitai nenutilo, tai vienuolis ryžosi duoti jiems pamoką. Jisai pradėjo kalbėti apie kariuomenę, apie kariškus dalykus, apie kuriuos nieko neišmanė, bet kalbėjo su dideliu autoritetu.

Kariškiai, žinoma, pradėjo šypsotis. Ir patsai vienuolis ėmė juoktis ir į juos prabilo:

"Dabar jūs patys matote, kas išeina, kai kalbi apie tokius dalykus, kurių nežinai. Tas pats buvo ir su jumis, kai jūs kalbėjote apie tikėjimą, apie kurį nieko nežinote ir darote didžiausias klaidas.

— Apie visus dalykus mes norime išgirsti tik specialistų žodį, tačiau apie tikėjimą kiekvienas tariasi turįs teisės kalbėti, kritikuoti, neturėdamas tam nei reikiamo pasirengimo, nei mokslo, net nepažindamas kaip reikiant pagrindinių religijos tiesų.

TARP DAUGELIO garsiųjų Senojo Įstatymo moterų, kurių mes vardus žinome, buvo daug ir tokių kurios nebuvo garsios, tačiau savo atliktu darbu jos yra daug pasižymėjusios. Viena iš tokių yra Rahaba, moteris gyvenusi Jericho mieste. Ji buvo užėigios savininkė ir į ją to miesto moterys žiūrėjo kaip į blogos reputacijos moterį ir jos vengė. Tačiau ir Senajame ir Naujajame įstatyme randame liudymų, kaip ši moteris pakeitė savo nuodėmingą gyvenimą ir gavo tikėjimo dovaną.

Rahaba pateko į Senąjį Testamentą tada kai žydų tauta išgyveno krizę išbėgusi iš Egipto nelaisvės ir kai 40 metų klajojo po tyrus negalėdami pasiekti Pažadėtosios žemės. Mozė, senasis žydų vadas neturėjo Dievo leidimo išvysti Pažadėtąją žemę, tačiau prieš pasiekiant ją, jis ją matė nuo Pisgah augštosios.

Tai buvo Kanaano žemė, kurią Dievas buvo pažadėjęs Abraomui ir jo išrinktiesiems žmonėms. Prieš daugelį metų ten senasis patriarchas gyveno ir po jo gyveno jo sūnus Izaokas, po jo Jokūbas, iki visi buvo išvaryti į Egipto vergiją. Per ilgus tremties metus žydai sapnavo grįžimą namo ir svajėjo apie ten būsimą laimę.

Žydai su dideliu ilgesiu žvelgė į tą žemę plaunamą Jordano upės ir jiems atrodė, kad ji medum ir pienu plaukė. Taip, tai buvo puiki žemė, tačiau visi puikiai žinojo, kad šią žemę jos pirmieji savininkai gins ligi paskutinio vyro. Jošua, Mozės įpėdinis, žiūrėjo į Pažadėtąją žemę, tačiau kareivio akimis, jis jį ieškojo vietos iš kurios jo armija galėtų geriau žygiuoti. Jis matė Jericho miestą aptvertą stipria siena, saugojančia nuo įsiveržėlių. Apie visą miestą stovėjo sargybų bokštai ir iš jų stebėjo sargybinių akys. Kopėčios buvo 20 pėdų augščio, tačiau prie jų durys tebuvo atidaro-

mos tik dieną, ir tai tik taikos metu. Tačiau senas Jošua žiūrėdamas į stiprias sienas nenusiminė, jis suprato, kad stiprios sienos kare dar nėra viskas. Jošua norėjo žinoti kokia padėtis yra pačiame mieste. Jis nusiuntė du jaunos žydus į miestą, kad šie iššnypinėtų kokia yra mieste militarinė padėtis. Jam rūpėjo kokio stiprumo Jericho miesto karaliaus armija, kokia karių ir gyventojų nuotaika, kaip atrodo sienos iš vidaus, o ne tik iš lauko.

Du jauni šnipai nuskubėjo nuo kalvų žemyn ir netrukus jie jau buvo įėję pro plačiai atvertus vartus į miestą. Šiems svečiams nieko nebuvo mieste keista. Jie žinojo, kad Jerichas yra didelis prekybos centras, kuriame apsistoja turtingi karavanai, tačiau miestas buvo sunkiai paimamas ir jau ne vienas galvojo apie kitą vietą Viduriniuose Rytuose. Vyrai įėję į miestą ir tikėjosi prieš uždarant vartų iš jo išėiti.

Paėję miesto gatvėmis jie pastebėjo Rahaba užėigą. Ten jie įėjo į vidų ir pradėjo šeiminingą klausinėti apie vidaus tvarką ir apie kariuomenės didumą. Rahaba, kurią miesto žmonės niekino, nelabai ji mėgo ir noriai priėmė svečiuosius. Rahaba nekentė savo miesto

Jericho ir mielai apie jį papasakojo Jošua vyrams.

Miesto vyriausybė gerai žinojo, kad netoli miesto sustojo izraelitai ir bijodami šnipų buvo išpėję visus miesto gyventojus, kad tuojau praneštų vyriausybei apie pastebėtus svetimus žmones. Miesto valdžia tuoj buvo informuota, kad Rahaba užėigoje yra du svetimi žmonės. Kada Jericho miesto valdovas atsiuntė savo žmones pas Rahabą, kad jam nuvestų apklausinėti tuos du svetimuosius, Rahaba atsakė neteisingai:

— Taip, buvo čia du nepažįstami vyrai ir aš nežinau iš kur jie. Kada miesto vartus jau buvo ruošiamasi uždaryti jie vėl išėjo ir nežinau kur. Tačiau jei jūs paseksite juos, jūs juos pagausite.

Rahabos namai buvo mūrinė, lygaus stogo rezidencija, prisišliejusi prie apie miestą einančios mūro sienos. Rahaba sugalvojo abu vyrus išgelbėti. Ji abu žydus užvedė ant savo namo stogo ir paslėpė po ten džiūstančiais liniais.

Kada miesto valdovas iškrėtė miestą ir paskui uždarė miesto vartus, Rahaba nebetikėjo, kad sugrįš pas ją dar kartą valdovo žmonės ir be baimės užlipo ant stogo pas pasislėpusius vyrus. Ten ji tarė šnipams:

— Aš žinau, kad Dievas šią žemę atidavė jums. Dėlto žinojimo baimė apėmė miestą ir miestas nebėra toks stiprus. Mes girdėjome, jog Dievas nusausino Raudonąją jūrą, kad jūs galėtumėte išbėgti iš Egipto ir kas atsitiko tiems karaliams kurie jus buvo pavergę. Tuos dalykus girdėdami mes esame pilni baimės. Pilni baimės jūsų Dievo, kuris yra Dangaus ir žemės Viešpats.

Taip išreiškus savo tikėjimą, Rahaba paprašė vyrų, kad jie geriau išaiškintų apie savo Dievą, jai, jos tėvams, broliams ir seserims. Jaunieji vyrai pasakė, kad jei ji neišduos jų Jericho miesto valdovui, jie papasakos apie savo Dievą. Tai padarys tada, kai žydai užims visą miestą. Jai patarė tuo metu laikytis su visa gimine viduje, o kad jos ne-

liestų, iškabinti lange raudoną skarelę, kaip pasidavimo ir atskyrimo ženklą.

Kai buvo visa tai susitarta padaryti ir kai buvo manoma, kad praėjo pavojus, abu vyrai virve buvo nuleisti žemyn iš miesto. Jie slapstydamiesi po trijų dienų pasiekė vėl žydų stovyklą ir Jošuai papasakojo visa ką buvo matę.

— Dievas tą žemę yra paskyręs žydams ir visi gyventojai yra pilni baimės, — pakartojo jie Rahabos žodžius.

Sekantį rytą Jošua atsikėlė anksti ir davė įsakymą žydams keliauti ir sustoti ant Jordano upės kranto, kur nukeliavę žydai stovėjo trejetą dienų. Šaukliai paskelbė, kad Izraelio vaikai pradeda artintis prie Jericho miesto. Prieky visų žydų ėjo levitai nešdami su 10 Dievo įsakymų Sandoros skrynią, o užpakaly jų už tūkstančio jardų žygiavo izraelitai. Kai kunigai su sandoros skrynia įėjo į Jordano vandenį, vanduo nuseko, ir 40,000 žydų galėjo pereiti į kitą krantą, kur gulėjo Jericho miesto lyguma. Ten žydams pirmą kartą Dievo buvo leista valgyti Velykų valgi, kurio valgymas jiems beklajojant tyrais buvo uždraustas. Po Velykų valgio Dievas Jošuai davė nurodymus kaip reikia paimti miestą, kuris buvo stipriai aptvertas, kad niekas negalėjo į jį pralysti. Šešias dienas žydai laikė apgulę miestą, o septintą ėjo kunigai apie Jericho miestą nešdami Sandoros skrynią. Pagal duotą signalą buvo pradėta pūsti trimitai ir šaukti ir tuo metu Jericho miesto sienos sugriuvo. Dievo žodis išsipildė ligi paskutinės raidės. Visi miesto gyventojai turėjo žūti. Žuvo seniai, jaunimas ir vaikai. Tik gyvuliai, avys ir ožkos bei asilėliai buvo palikti žydams. Tačiau vienas namas mieste nebuvo paliestas. Tai Rahabos namas, kuris buvo pažymėtas raudona vėliava. Rahaba ir jos artimieji buvo išgelbėti. Vėliau Rahaba priėmė žydų tikėjimą ir ištekėjo už vieno žydo, Hebrajų giminės vado. Jos vienas sūnus Bozas tapo Ruthos vyru. Rahaba taip įėjo į giminę iš kurios atėjo ir mūsų Dieviškasis Išganytojas.

Su prel. L. Mendeliu

APLANKOME DANIJĄ IR ANGLIJĄ

1526 m. Frederikas I pradėjo sistematiškai griauti Katalikų Bažnyčią Danijoje. Liuteronizmas buvo jam kaip priemonė Bažnyčios ir diduomenės turtus užgrobti. Jo sūnui, Kristijonui II valdant, liuteronizmas pasidarė valstybinė religija. Visos katalikiškos mokyklos buvo uždarytos ir visa lig tol buvusi katalikiška Danija tapo liuteroniška. 1892 m. Kopenhaga pasidarė apaštališkuoju vikariatu ir tik 1953 m. tapo diecezija. Benediktinų vienuolis, Teodoras Suhra, vietinis konvertitas, tapo pirmuoju vyskupu Danijoje nuo taip vadinamų reformacijos laikų XVI amžiuje.

Kopenhaga

Šeštadienio rytą vaikščiojome po krautuves, šį tą pirkdami. 2:30 val. po pietų, vadovo lydimi, išvykome apžiūrėti miestą. Nevarginsiu jūsų smulkmenišku Danijos paminklų išskaičiavimu ir aprašymu. Vistik norėčiau pasakyti, kad šeštadienio ir sekmadienio vadovai gerai kalbėjo angliškai, gerai žinojo ilgą savo krašto istoriją, ir rodė didelę savo krašto meilę. Gal atrodyt jums juokinga, bet sakoma, kad danas gimsta ant dviračio ir miršta ant jo. Danijoje, ypač Kopenhagoje, beveik kiekvienas važiuoja dviračiu. Visas kraštas yra lyguma ir todėl patogus šiai pigiai susisiekimo priemonei. Aplankėme garsųjį Tivoli parką. Šeštadienio vakarais atrodo, kad pusė Kopenhagos gyventojų į jį susigrūdo. Tivoli žymiai skiriasi nuo bet kokio pasilinksminimo parko mūsų krašte.

Danijos kaimas ir gamta

Sekmadienį buvome numatę pavažinėti po šiaurinį Sealand kraštą, bet per neapdairumą įsėdome ne į tą autobusą. Apvažiavome pietinę Sealand dalį. Visai nesigailėjome: Su mūsų puikaus

vadovo pagelba pamatėme dalį tikrosios Danijos. Jos gamta graži. Didesnioji dalis žemės yra ariama, gerai įdirbama ir labai derlinga. Pakely matėme sodybų 300 metų senumo, kuriose dar vis tebe gyveno palikuonys tų šeimų, kurie pastatė tas sodybas. Turėjome progos pamatyti ūkininko tipiškus tvartus, jo žmonos gražių gėlių darželį ir vėjinį, ligšiol tebeveikiantį malūną, kurį paleido suktis. Visur buvo matyti besiganantys galvijai. Danija yra sviesto ir sūrių kraštas. Karvės atrodė ypatingos veislės. Vadovas jas vadino "Danų žaliosios".

Įstatymai draudžia jas gyvas (karvę ar jautį) eksportuoti. Draudžiama taip pat eksportuoti jų specialios veislės gyvas kiaules. Valgėme priešpiečius prie Baltijos jūros kranto. Žiūrėdamas virš vandens į tolimą horizontą negalėjau neprisiminti Lietuvos, kurioje gimiau, kur 1928 m. laikiau savo pirmą iškilmingą sumą, į kurią negalėjau šią dieną nuvykti nerizikuodamas savo laisve ir gyvybe. Klausiau bangų šniokštimo Danijos pakrantėje ir masčiau apie kenčiančius, komunistų pavergtus lietuvius. Karštai pasimeldžiau už jų greitą išvadavimą iš Kremliaus valdovų vergijos.

Grižtant į Kopenhagą sustojome dar bažnyčioje, kurioje palaidota dauguma danų karalių. Iki reformacijos tai buvo katalikų maldos namai. Negalėjau nepastebėti didžiojo altoriaus su visais raižiniais, liūdijančiais katalikų dogmas. Viena dalis mane ypač sudomino, nes vaizdavo Marijos į dangų paėmimą ir vainikavimą. Tai svetima didžiūmai tikėjimų mūsų atsimetusiųjų brolių. Danija yra įdomus kraštas. Norėčiau kada nors vėl sugrįžti ir patyrinėti tas vietas, kurių nesuspėjau 1957 m. aplankyti.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

● **Popiežiui Pijui XII** privačioje audiencijoje tapo įteikta ašarojančios Madonos atvaizdo kopija. Įteikimo komitetą sudarė Syrakūzų arkivyskupas, miesto prefektas, prelatai ir kitos įžymybės. Apie verkiančią Dievo Motiną Syrakūzuose galime pasiskaityti ir lietuviškai. Knyga gaunama "Draugo" administracijoje.

● **Dabar daugiau bedievių** nei Kristaus laikais, pareiškė kardinolas S. Stritch, Chicagos arkivyskupas, besirengiąs išvykti Romon misijų kongregacijos proprefekto pareigoms. Esą netikinčiųjų skaičius auga kasmet ir atsivertiškai katalikybėn negali to skaičiaus išlyginti. Kardinolas S. buvo paskirtas Toledo vyskupu 34 m. amžiaus, po 9 metų — Milwaukee arkivyskupu, o nuo 1940 m. valdė Chicagos arkivyskupiją, turinčią 2 mil. katalikų.

● **Jugoslavijos vyskupai**, pasak Jugopress agentūros, šiais metais vyksią Romon — pirmą kartą po II D. karo. Minimi šie vardai: vysk. Seper, Zagreb arkivyskupo Stepinac koadjutorius, A. Vovk, Liublijana arkivyskupas, ir J. Ujčić, Belgrado arkivyskupas. Kardinolas A. Stepinac tebėra namų arešte gimtiniame Krasic miestelyje. Jugoslavija nutraukė dipl. santykius su Vatikanu 1952 m.

● **Kalėjimas už pamokslą.** Pragos radijas pranešė, kad kun. Antonin Andrysek gavo pusantrų metų kalėjimo už tai, kad pasakė komunistam nepatinkantį pamokslą. Įvykis liudija kokia žodžio laisvė egzistuoja komunistų engiamuose kraštuose.

● **Šūviai į vienuoles.** Louis Felipe Marrero, 24 amžiaus, dviejų vaikų tėvas, nepaaiškinęs dėl kokių priežasčių, peršovė 3 katalikų vienuoles seseris ir du praeiviai nuo nervų sukrėtimo buvo

nugabenti į ligoninę. Viena vienuolė buvo sužeista kritiškai. Jaunas šaudytojas buvo suimtas trečiame augšte namo, esančio vienuolyno kaimynystėje. Katalikės vienuolės seserys buvo atvykę iš Italijos. Įvykio liudininkas Silvio Petroni sekmadienį rytą 7:30 val. sustojęs netoli bažnyčios ir išgirdęs šūvius pastebėjo vieną seserį prieš vienuolyno namus sukritusią ant šaligatvio ir jauną vyrą su ginklu, kuris atrodo dar norėjo šaudyti, bet paskui pasišalino.

● **Katalikiški laikraščiai Kanadoje.** Angliškai kalbančioje Kanados dalyje yra leidžiami 73 katalikiški laikraščiai bei žurnalai, kurie iš viso turi apie 5 milijonus skaitytojų.

● **Daug aukojo misijoms.** St. Louis arkidiecezija daugiausia sudėjo aukų misijoms. Arkidiecezijos raštinė praneša, kad kiekvienas diecezijos katalikas vidutiniškai paaukojo 1.10 dol., tuo tarpu kai kitom diecezijom vidutiniškai tenka 35 c.

● **Rašytojas mirė atsivertęs.** New Yorke, su iškilmingomis šv. mišiomis Šv. Patriko bažnyčioje buvo palaidotas dramos kritikas, rašytojas ir redaktorius George Jean Nathan. Anksčiau jisai yra paleidęs daug kritiškų pastabų prieš Bažnyčią ir religiją, tačiau jau peritų metų spalio mėnesį jisai, padedant kun. Charles McManus, savo namuose išėjo katalikų tikybos kursą, apsikrikštijo ir tapo praktikuojančiu kataliku. Mirė šiomis dienomis, sulaukęs 76 m. amžiaus. Jo talentas buvo tiek stiprus, jog jisai vadinamas Broadway kritikų dekanu.

● **5,634 misionieriai.** Vakarų Vokietijos katalikų centras praneša, kad vokiečių katalikų misionierių Afrikoj, Azijoje ir kitur yra 5,634 asmenys.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Vasaros stovykla** berniukams Tėvų Marijonų seminarijoje (Route 83 & 63 St., Clarendon Hills, Ill.) šiomet pradama birželio 15 d. Priimami berniukai nuo 7 iki 15 metų amžiaus. Pragyvenimas savaitei atseina 21 doleris, įstojimui 5 doleriai, už kuriuos vaikai bus apdraudžiami nuo susižeidimų ir kitų nelaimių. Pirmąsias tris savaites bus tik lietuviška programa. Toms trims savaitėms priimami tik tie, kurie moka lietuviškai arba pasižada lietuvių kalbos mokytis. Nuo liepos 5 d. priimami ir tie berniukai, kurie lietuviškai nemoka.

Stovykla turi labai gerų patogumų maudymuisi, žaidimams, gyvenimui ir mokymuisi. Tėvai prašomi savo vaikus, kiek galima greičiau, užregistruoti šiai vasaros stovyklai.

Visais stovyklos reikalais kreiptis šiuo adresu: **Kun. V. Rimšelis, MIC**, arba **kun. J. Sakevičius, MIC**, Marian Hills Seminary, Clarendon Hills, Ill., tel. FAculty 3-1441.

• **Pagarsėjo lietuvių kilmės policininkas.** Žurnalas "Family Digest" persispausdino iš "Sign" straipsnį "Cop With a Cause", kur pasakojama apie Chicagos policininką Joe Mildice, kuris per 36 valandas išaiškino itin sunkiai susekamus kaltininkus, nužudžiusius 17 metų amžiaus negra Alvin Palmer. Jis susekė tuos nepilnamečius, kurie plaktuko smūgiu į galvą jam atėmė gyvastį. Straipsnyje pažymima, kad Mildice yra airių ir lietuvių kilmės.

• **"Draugo" korespondentė Salomėja Narkeliūnaitė** vyks į Lenkiją. Ilgametė "Draugo" korespondentė Jungtinėse Tautose Salomėja Narkeliūnaitė iš Lenkijos ambasados Washingtone gavo vizą kelionei į Lenkiją. Viza išduota vienam mėnesiui laiko ir įgalins korespondentę susipažinti su Lenkijoje esančių lietuvių gyvenimu.

Korespondentė į Lenkiją vyks šią vasarą, ta proga pakeliui aplankydama ir Pasaulinę parodą Briuselyje, Belgijoje. Savo kelionės išpūdžius Narkeliūnaitė rašys Draugo puslapiuose. Kiek žinoma, Draugo korespondentė bus pirmoji Amerikos lietuvių spaudos atstovė, kuri turės progos lankytis Lenkijoje po II Pasaulinio karo.

• **Kauno bazilikoje**, okupuotoje Lietuvoje, vyskupas Julijonas Steponavičius, dabartinis Panevėžio vyskupijos ir Vilniaus arkivyskupijos valdytojas, kaip paskelbė Vilniaus radijas, į šventino naujus kunigus, baigusius Kauno kunigų seminariją. Iškilmės trukusios tris dienas. Seminarijos rektorius esąs kan. Žitkus-Žitkevičius.

• **Iškoneveikiami užsienių lietuviai.** Ir Vilniaus "Tiesoje" ir repatriantams vilioti laikraštyje "Tėvynės Balse" pastaruoju metu tonas prieš užsienyje gyvenančius lietuvius paaštrėjo. Žinomesni lietuviai iškoneveikiami paskutiniais žodžiais. Kaikurie apibūdinami tokiais žodžiais: "...kruvinas nuo galvos ligi kojų hitlerininko šuo, kiršintojas..." Toliau tebecituojami laisvojo pasaulio kaikiurių lietuviškų laikraščių neigiami pasisakymai užsienio lietuvių buities ir kultūrinio gyvenimo klausimais.

• **Balandžio 17 d. kun. A. M. Linkus** šv. Kryžiaus parapijos klebonas, šventė savo gimimo ir vardinių dieną. Jau ke-liolika metų kun. A. Linkus su didžiausiu pasiaukojimu ir rūpesčiu tvarko šv. Kryžiaus parapiją: pastatė naujus, per-taisė senuosius parapijos pastatus, iš-gražino bažnyčią; rūpestingai vadovauja lietuvių katalikų labdarybei. Jo pa-stangomis pastatyta senelių vila ir da-bar vykdomi nauji didelio priestato dar-bai prie senelių vilos.

TĒVŪ MARIJONŪ GLOBOJAMA MALDININKŪ KELIONĒ Į LIURDĄ

ir kitas žymias Europos šventoves ir vietas.

KELIONĖS VEDĖJAS

Kun. Antanas Miciunas, M.C.

Chicagos Namu Viršininkas

- Išplaukia iš New York'o 1958 m. gegužės 21 d., liuksusiniu laivu "Queen Mary". — Grįžta birželio 24 d., puikiu laivu "Queen Elizabeth".
- Kelionė tęsis apie 35 dienas. Apart Liurdo, bus aplankyta Paryžius, Lisieux (Šv. Teresėlės gimtinė), Fatima, Lisabonas, Madridas, Roma, Neapolis, Assisi (Šv. Pranciškaus gimtinė), Florencija, Venecija, Briuselis (kur bus aplankyta Tarptautinė Pasaulio Paroda).
- Iš viso, bus aplankyta 8 kraštai: Prancūzija, Portugalija, Ispanija, Italija, Vokietija, Šveicarija, Liuksemburgas ir Belgija.
- Kelionės kaina \$1150.00 asmeniui. Vietų skaičius apribotas. Padarykite rezervacijas tuojau.

REV. ANTHONY MICIUNAS, M.I.C.

6336 So. Kilbourn Ave.

Chicago 29, Illinois

Esu interesuota (as) Jūsų kelione į Liurdą. Prašau man pri-
siųsti smulkesnių informacijų.

Vardas, pavardė

Adresas

Miestas Valstija